ם אומרים... מה הן אומרות... מה הם אומרים... מה הן אומרות... מה הם

לאה קריב:
„הווי של עבר מרוקאי והווה ישראלי!"

השבוע חוגגים אלפי יוצאי מארוקו את חגיגות המימונה. הסתבר שהמימונה עליה יודעים כולם, זו הנערכת מדי שנה ב„גן סאקר" בירושלים, היא רק אחת מעשרות חגיגות מימונה שנערכות בארץ ביום האחרון של פסח. אחת מהן תערך ביער חולדה ותארגן אותה מזכירת הוועדה לשילוב אזורי בהסתדרות, הגברת לאה קריב. שאלתי אותה מה המיוחד במימונה ביער חולדה.

באזור הזה יש הרבה מושבים וקיבוצים, ואנחנו מנסים לעשות מימונה ופסטיבל־אביב גם יחד. נשלב ריקודי־עם ישראליים עם ריקודים מרוקאיים, אוכל ישראלי עם מטעמים מרוקאיים. באזור הזה גרים הדור השני של המרוקאים. ההורים הם מיעוט. וכדור שני הם רוצים הווי של עבר מרוקאי עם הווה ישראלי.

● ואין להם טענות שאתם מנסים לאשכנז את המימונה?

להיפך. כמושבניקים וכקיבוצניקים ממוצא מרוקאי, הם מנסים לשמור על שני ההווים. לא תמיד הם רוצים את ההסתגרות הזאת.

● ומדוע הארגון נפל דווקא על לא־מרוקאית כמוך. חסר מרוקאים בהסתדרות?

בהתחלה רפי סוויסה אירגן את זה במזכירת־בתיה. אבל אשתקד היה המקום צר מלהכיל את כולם, והוא פנה להסתדרות לעזור להם לקיים את האירוע ביער חולדה. ובהסתדרות פנו אלי כמזכירת הוועדה לשילוב אזורי עמק לוד, כי זה האזור שאני מטפלת בו.

● לעובדה שההסתדרות עוזרת בקיום המימונה יש קשר עם הבחירות המתקרבות?

עשינו את זה גם בשנה שעברה וכידוע לא היה אז בחירות.

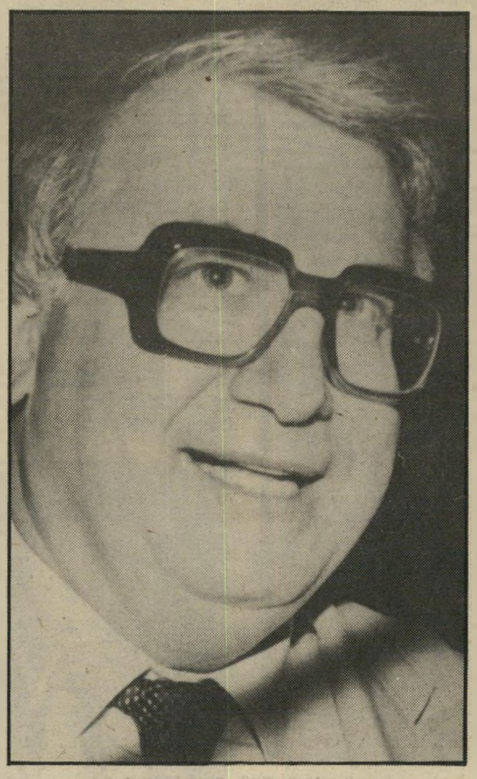

מרק שפס:
„עובדה היא שלא פיטרתי אף אחד!"

מוסיאון הוא לא רק אמנות. מוסיאון הוא גם אנשים שמנהלים אותו ולפעמים תככים ולחצים וסקנדלים. לפני כחודשיים עמד מרק שפס, מנהל מוסיאון תל־אביב, לפטר את שרה ברייטברג שהיא אוצרת המוסיאון, לאמנות ישראלית. הדבר נודע לאמנים ולבעלי גלריות ואלה שלחו מיכתב לשלמה להט, המשמש כיו„ר מועצת־המנהלים של המוסיאון, ודרשו ממנו להחזיר את שרה ברייטברג לעבודתה, מפני שהיא, לדבריהם, האדם הכי רציני והכי הגון במקום. נערכה פגישה בין שלמה להט, מרק שפס ושרה ברייטברג והיא הוחזרה לעבודתה. שאלתי את מנהל המוסיאון, מרק שפס, איך הוא מרגיש שאמנים ובעלי גלריות מנהלים לו את המוסיאון.

לפי מיטב ידיעתי, אף אחד מלבד המנהל ומועצת־המנהלים לא מנהל את מוסיאון תל־אביב. כמה אמנים ובעלי גלריות כתבו מיכתב לראש־העיריה וביקשו ממנו שלא לפגוע במעמדה של שרה ברייטברג.

● האם עמדת לפטר אותה?

אני לא יודע אם עמדתי. עובדה היא שלא פיטרתי אף אחד.

● אולי בגלל הלחץ של האמנים?

אין שום קשר. ואגב, שיהיה ברור שבמיכתבם לראש־העיריה הם ביקשו לזמן פגישה בנוכחותי ובפגישה שוחחנו באופן ידידותי על נושאי המוסיאון.

אילן דר:
„אנשים באים לתיאטרון לראות את הסכנה!"

במשך חודשים רבים הופיע אילן דר בהצגת „הקאמרי" „הבגידה" מאת הארולד פינטר. אתמול הוא ראה בקולנוע את הסרט ואת השחקן האנגלי בן קינגסלי משחק את התפקיד ששיחק הוא עצמו ב„קאמרי". איך הסרט – שאלתי את אילן דר.

כמו ההצגה. שניהם טובים מאוד. רק אני מקנא בהם שגם צילמו את הסרט בוונציה ולא ברחוב פרישמן בתל־אביב.

● איך משחק בן קינגסלי את התפקיד שאתה שיחקת, מי יותר טוב?

את רוצה אובייקטיבית או סובייקטיבית?

● שניהם.

אז אני הייתי יותר טוב. הוא שיחק את זה קצת משוגע. קצת מניאקי.

● ועם זה, ברור לך שהרבה יותר אנשים יראו אותו מאשר אותך בתפקיד הזה.

בטח שזה ברור לי. הקהל ירוץ לסרט. יש שם שמות של שחקנים מפורסמים. ואם את רוצה לדעת מה זה עושה לי — זה עושה לי לקנא קצת.

● ובכל זאת אתה בחרת להיות שחקן תיאטרון.

אני אוהב תיאטרון הרבה יותר. תיאטרון משתנה כל הזמן. בסרט מוכן אין שינויים. אני גם יודע שאנשים באים לתיאטרון כדי לראות את הסכנה, את המעידות של השחקנים. אם לקהל יש מזל, ממש, הם אפילו יכולים לראות איך השחקן מקבל שבץ־לב על הבימה. זו ההתרגשות של תיאטרון.

דניאלה שמי